

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul V — Nr. 278

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 30 noiembrie 1993

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
HOTĂRĂRI ALE SENATULUI		DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
32. — Hotărâre privind aprobarea componenței nominale a comisiilor permanente ale Senatului	1—5	Decizia nr. 33 din 26 mai 1993	6—9
HOTĂRĂRI ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR		Decizia nr. 63 din 4 noiembrie 1993	9—11
70. — Hotărâre pentru modificarea componenței sub-comisiei pentru anchetă în vederea verificării aplicării prevederilor Legii nr. 33/1991 și Legii nr. 34/1991, instituită prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 64/1993	6	Decizia nr. 66 din 17 noiembrie 1993	11—12
		★ ★ ★	
		Decizia nr. 40 din 7 iulie 1993	13—14
		Decizia nr. 59 din 14 octombrie 1993	14—15

HOTĂRĂRI ALE SENATULUI

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

HOTĂRĂRE

privind aprobarea componenței nominale a comisiilor permanente ale Senatului

În temeiul art. 30 alin. 3 din Regulamentul Senatului,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă componența nominală a comisiilor permanente ale Senatului, potrivit anexelor nr. I—XIV, care fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Hotărârea Senatului nr. 41/1992 privind aprobarea compoziției nominale a comisiilor permanente ale Senatului, cu modificările ulterioare, își încetează aplicabilitatea.

PREȘEDINTELE SENATULUI
prof. univ. dr. OLIVIU GHERMAN

București, 18 noiembrie 1993.
Nr. 32.

ANEXA Nr. I

COMISIA ECONOMICĂ
— 7-11 membri —

Nr. crt.	Numele și prenumele	Grupul parlamentar	Nr. crt.	Numele și prenumele	Grupul parlamentar
1.	Momanu Valeriu	— P.D.S.R.	6.	Lupu Ioan	— P.D.S.R.
2.	Blaga Ionel	— P.D. (F.S.N.)	7.	Buruiană Florin	— P.N.Ț.C.D.
3.	Lădaru Mihail	— Partida Națională (P.S.M.)	8.	Lazăr Dan Petru	— P.U.N.R.
4.	Dedu Stelian	— P.D.S.R.	9.	Kozsokár Gábor	— U.D.M.R.
5.	Ionescu C. Gheorghe	— P.D.S.R.	10.	Popescu-Necșești Adrian Dumitru	— P.A.C. (P.N.L.-C.D.)
			11.	Săndulescu Șerban	— P.N.Ț.C.D.

ANEXA Nr. II

COMISIA PENTRU PRIVATIZARE
— 11-15 membri —

Nr. crt.	Numele și prenumele	Grupul parlamentar	Nr. crt.	Numele și prenumele	Grupul parlamentar
1.	Ardelean Teodor	— P.U.N.R.	9.	Suhov Andrei	— Partida Națională (P.S.M.)
2.	Manea Ioan	— P.N.Ț.C.D.	10.	Dijmărescu Eugen	— P.D. (F.S.N.)
3.	Potcoavă Andrei	— Liberal (P.L. '93)	11.	Sălăgean Viorel	— P.U.N.R.
4.	Darie Simion	— P.D.S.R.	12.	Hosszú Zoltán	— U.D.M.R.
5.	Grigore Gigel	— P.D.A.R.	13.	Dima Emil	— P.D.S.R.
6.	Popovici Alexandru	— Liberal (P.L. '93)	14.	Culcea Ion	— P.D.S.R.
7.	Aichimoaje Ionel	— P.D. (F.S.N.)	15.	Rădulescu-Botică Florin	— P.D.S.R.
8.	Incze Tiberiu Ștefan	— U.D.M.R.			

ANEXA Nr. III

COMISIA PENTRU BUGET ȘI FINANTE
— 11-15 membri —

Nr. crt.	Numele și prenumele	Grupul parlamentar	Nr. crt.	Numele și prenumele	Grupul parlamentar
1.	Marin Dan Stelian	— P.D.S.R.	7.	Șirbu Adrian	— P.N.Ț.C.D.
2.	Simionescu Constantin	— P.D.S.R.	8.	Vasiliu Constantin-Dan	— P.D. (F.S.N.)
3.	Vasile Radu	— P.N.Ț.C.D.	9.	Joază Ioan	— P.U.N.R.
4.	Boulescu Mircea	— P.D. (F.S.N.)	10.	Răboacă Gheorghe	— Partida Națională (P.S.M.)
5.	Popescu-Necșești Adrian Dumitru	— P.A.C. (P.N.L.-C.D.)	11.	Csapó Iosif	— U.D.M.R.
6.	Nistor Mihai	— P.D.S.R.	12.	Culcea Ion	— P.D.S.R.
			13.	Vonica Romul Petru	— P.D.S.R.

COMISIA PENTRU AGRICULTURĂ, INDUSTRIE ALIMENTARĂ ȘI SILVICULTURĂ

— 11-13 membri —

Nr. crt.	Numele și prenumele	Grupul parlamentar	Nr. crt.	Numele și prenumele	Grupul parlamentar
1.	Oțimănu Păun Ion	— P.A.C.	8.	Sirbu Adrian	— P.N.Ț.C.D.
2.	Năagu Victor	— P.D.A.R.	9.	Diaconu Alexandru	— P.D. (F.S.N.)
3.	Petrescu Mihai	— P.D.S.R.	10.	Mancia Mircea	— P.U.N.R.
4.	Predilă Marin	— P.D.S.R.	11.	Csapó Iosif	— U.D.M.R.
5.	Scurtu Emil	— P.D.A.R.	12.	Stoicescu Victor	— Partida Națională (P.R.M.)
6.	Apostolache Victor	— P.D.S.R.	13.	Ceotea Rădu	— Independent.
7.	Cătuneanu Gheorghe	— P.N.Ț.C.D.			

COMISIA PENTRU POLITICĂ EXTERNĂ

— 11-13 membri —

Nr. crt.	Numele și prenumele	Grupul parlamentar	Nr. crt.	Numele și prenumele	Grupul parlamentar
1.	Nicolaescu Sergiu-Florin	— P.D.S.R.	8.	Dumitrescu Cristian-Sorin	— P.D. (F.S.N.)
2.	Moțiu Adrian-Ovidiu	— P.U.N.R.	9.	Popescu Ovidiu-Corneliu	— P.D. (F.S.N.)
3.	Căluțeanu Dumitru	— Liberal (P.L. '93)	10.	Markó Béla	— U.D.M.R.
4.	Rădulescu-Botică Florin	— P.D.S.R.	11.	Mocioi Ion	— Partida Națională (P.R.M.)
5.	Gabrielescu Valentin-Corneliu	— P.N.Ț.C.D.	12.	Pop Ioan-Constantin	— P.D.S.R.
6.	Velicu Florin	— P.D.A.R.	13.	Mocanu Dumitru	— P.D.S.R.
7.	Vladislav Tiberiu	— P.N.Ț.C.D.			

COMISIA PENTRU APĂRARE, ORDINE PUBLICĂ ȘI SIGURANȚĂ NAȚIONALĂ

— 11-13 membri —

Nr. crt.	Numele și prenumele	Grupul parlamentar	Nr. crt.	Numele și prenumele	Grupul parlamentar
1.	Timofte Alexandru-Radu	— P.D.S.R.	8.	Stoică Ion Aurel	— P.D. (F.S.N.)
2.	Gabrielescu Valentin-Corneliu	— P.N.Ț.C.D.	9.	Ilișiu Viorel	— P.U.N.R.
3.	Gheorghiu Costel	— P.D. (F.S.N.)	10.	David Ștefan	— Partida Națională (P.S.M.)
4.	Sava Constantin	— P.D.S.R.	11.	Verestóy Attila	— U.D.M.R.
5.	Plătică-Vidovici Ilie	— P.D.S.R.	12.	Lup Ioan	— P.N.Ț.C.D.
6.	Popa Dimitrie	— P.D.S.R.	13.	Corneliu Vadim Tudor	— Partida Națională (P.R.M.)
7.	Manolescu Apolzan Nicolae	— P.A.C.			

COMISIA PENTRU DREPTURILE OMULUI

— 7-11 membri —

Nr. crt.	Numele și prenumele	Grupul parlamentar	Nr. crt.	Numele și prenumele	Grupul parlamentar
1.	Tăvală Pavel-Tănase	— P.N.Ț.C.D.	7.	Paleologu Alexandru	— P.A.C.
2.	Diniș Ioan	— P.D.S.R.	8.	Vasiliu Constantin-Dan	— P.D. (F.S.N.)
3.	Vălcu Mircea	— P.U.N.R.	9.	Buchwald Petre Constantin	— U.D.M.R.
4.	Pipa Vasile	— P.D.S.R.	10.	Suhov Andrei	— Partida Națională (P.S.M.)
5.	Tatu Neculai Simeon	— P.D.S.R.	11.	Marcu Ion	— P.D.S.R.
6.	Alexandru Ioan	— P.N.Ț.C.D.			

ANEXA Nr. VIII

COMISIA PENTRU MUNCĂ, PROTECȚIE SOCIALĂ ȘI PROBLEMELE ȘOMAJULUI

— 11-15 membri —

Nr. crt.	Numele și prenumele	Grupul parlamentar	Nr. crt.	Numele și prenumele	Grupul parlamentar
1.	Hajdú Menyhért Gábor	— U.D.M.R.	6.	Tulpan Dan	— P.D.S.R.
2.	Mocanu Dumitru	— P.D.S.R.	7.	Moiceanu Constantia	— P.N.Ț.C.D. (P.S.D.R.)
3.	Iurcu Mihail	— P.D. (F.S.N.)	8.	Crețu Ioan	— P.D. (F.S.N.)
4.	Apostolache Victor	— P.D.S.R.	9.	Mancia Mircea	— P.U.N.R.
5.	Răboacă Gheorghe	— Partida Națională (P.S.M.)	10.	Buzică Emilian	— P.N.Ț.C.D.
			11.	Matetovici Mihai	— P.D.S.R.

ANEXA Nr. IX

COMISIA PENTRU ÎNVĂȚĂMÂNT ȘI CERCETARE ȘTIINȚIFICĂ

— 7-11 membri —

Nr. crt.	Numele și prenumele	Grupul parlamentar	Nr. crt.	Numele și prenumele	Grupul parlamentar
1.	Solcanu Ion	— P.D.S.R.	7.	Buracu Mihail	— P.N.Ț.C.D.
2.	Tocaci Emil	— P.A.C.	8.	Vladislav Tiberiu	— P.N.Ț.C.D.
3.	Magyari Lajos	— U.D.M.R.	9.	Țugulea Andrei	— P.D. (F.S.N.)
4.	Botiș-Griguță Augustin	— P.D.S.R.	10.	Secară Gheorghe	— P.U.N.R.
5.	Broscățeanu Ioan	— P.D.S.R.	11.	Todea N. Ioan	— Partida Națională (P.R.M.)
6.	Vasile Dumitru	— P.D.S.R.			

ANEXA Nr. X

COMISIA PENTRU CULTURĂ, ARTĂ ȘI MIJLOACE DE INFORMARE ÎN MASĂ

— 11-13 membri —

Nr. crt.	Numele și prenumele	Grupul parlamentar	Nr. crt.	Numele și prenumele	Grupul parlamentar
1.	Păunescu C. Adrian	— Partida Națională (P.S.M.)	7.	Radof Ștefan	— P.A.C.
2.	Dumitrașcu Gheorghe	— P.D.S.R.	8.	Baltazar Constantin-Radu	— P.D. (F.S.N.)
3.	Vetișanu Vasile	— P.N.Ț.C.D.	9.	Ignat Doina-Florica	— P.U.N.R.
4.	Botiș-Griguță Augustin	— P.D.S.R.	10.	Magyari Lajos	— U.D.M.R.
5.	Nicolaescu Sergiu-Florin	— P.D.S.R.	11.	Coja Ion	— P.D.A.R.
6.	Buracu Mihail	— P.N.Ț.C.D.	12.	Ștefan Popa (Ștefan Augustin Doinaș)	— P.A.C.
			13.	Darie Simion	— P.D.S.R.

ANEXA Nr. XI

COMISIA PENTRU ADMINISTRAȚIA PUBLICĂ ȘI ORGANIZAREA TERITORIULUI

— 11-13 membri —

Nr. crt.	Numele și prenumele	Grupul parlamentar	Nr. crt.	Numele și prenumele	Grupul parlamentar
1.	Crecean Augustin	— P.U.N.R.	8.	Câncescu Aristotel- Adrian	— P.D. (F.S.N.)
2.	Sereș Deneș	— U.D.M.R.	9.	Buzică Emilian	— P.N.Ț.C.D.
3.	Popa Virgil	— P.D.S.R.	10.	Moldovan Constantin	— Partida Națională (P.R.M.)
4.	Rizescu Gheorghe	— P.D.S.R.	11.	Păunescu Teiu	— P.D.S.R.
5.	Zăiceanu Constantin	— P.D.S.R.	12.	Broscățeanu Ioan	— P.D.S.R.
6.	Coposu Corneliu	— P.N.Ț.C.D.	13.	Glodean Voicu Valentin	— P.N.Ț.C.D.
7.	Radof Ștefan	— P.A.C.			

ANEXA Nr. XII

COMISIA JURIDICĂ, DE NUMIRI, DISCIPLINĂ, IMUNITĂȚI ȘI VALIDĂRI

— 11-15 membri —

Nr. crt.	Numele și prenumele	Grupul parlamentar	Nr. crt.	Numele și prenumele	Grupul parlamentar
1.	Predescu Ion	— P.D. (F.S.N.)	8.	Țețu Maria-Matilda	— Liberal (P.L. '93)
2.	Vonica Romul-Petru	— P.D.S.R.	9.	Suian Valer	— P.U.N.R.
3.	Frunza Gheorghe	— U.D.M.R.	10.	David Ștefan	— Partida Națională (P.S.M.)
4.	Opriș Octavian	— P.D.S.R.	11.	Rizescu Gheorghe	— P.D.S.R.
5.	Bădiceanu Nistor	— P.N.Ț.C.D.	12.	Glodean Voicu-Valentin	— P.N.Ț.C.D.
6.	Munteanu Octavian	— P.D.S.R.	13.	Tărăcilă Doru-Ioan	— P.D.S.R.
7.	Popescu Ioan-Paul	— P.N.Ț.C.D.			

ANEXA Nr. XIII

COMISIA PENTRU CERCETAREA ABUZURILOR ȘI PETIȚII

— 7-11 membri —

Nr. crt.	Numele și prenumele	Grupul parlamentar	Nr. crt.	Numele și prenumele	Grupul parlamentar
1.	Dumitrescu Constantin- Ticu	— P.N.Ț.C.D.	7.	Boilă Matei	— P.N.Ț.C.D.
2.	Pustai Dumitru	— P.U.N.R.	8.	Ivan Sabin	— Liberal (P.L. '93)
3.	Păunescu Teiu	— P.D.S.R.	9.	Vornicu Nichifor Sorin- Adrian	— P.D. (F.S.N.)
4.	Popa Virgil	— P.D.S.R.	10.	Negruțiu Emil	— P.A.C.
5.	Sava Constantin	— P.D.S.R.	11.	Lădaru Mihail	— Partida Națională (P.S.M.)
6.	Senciuc Nicolai	— P.D.S.R.			

ANEXA Nr. XIV

COMISIA PENTRU SĂNĂTATE, ECOLOGIE ȘI SPORT

— 7-11 membri —

Nr. crt.	Numele și prenumele	Grupul parlamentar	Nr. crt.	Numele și prenumele	Grupul parlamentar
1.	Crețu Ioan	— P.D. (F.S.N.)	5.	Popescu Dragomir	— P.D.S.R.
2.	Cârciumaru Ion	— Partida Națională (P.R.M.)	6.	Secară Florică	— P.D.S.R.
3.	Preda Elena	— P.D.S.R.	7.	Săndulescu Șerban	— P.N.Ț.C.D.
4.	Buchwald Petre- Constantin	— U.D.M.R.	8.	Ivan Sabin	— Liberal (P.L. '93)
			9.	Dragomir Traian-Caius	— Independent
			10.	Lazăr Dan Petru	— P.U.N.R.
			11.	Tulpan Dan	— P.D.S.R.

HOTĂRĂRI ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

HOTĂRĂRE

pentru modificarea componenței subcomisiei pentru anchetă în vederea verificării aplicării prevederilor Legii nr. 33/1991 și Legii nr. 34/1991, instituită prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 64/1993

Camera Deputaților adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se aprobă următoarele modificări în componența subcomisiei pentru anchetă în vederea verificării aplicării prevederilor Legii nr. 33/1991 și Legii nr. 34/1991, instituită prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 64/1993 :

1. domnul deputat Gheorghe Ana din Grupul parlamentar al P.D.S.R. se înlocuiește din funcția de secretar al subcomisiei cu domnul deputat Neculai Grigoraș din același grup parlamentar ;

2. domnul deputat Teodor Lupuțiu din Grupul parlamentar al P.D. (F.S.N.) se cooptează ca membru în această subcomisie.

PREȘEDINTELE
CAMEREI DEPUTAȚILOR
ADRIAN NĂSTASE

București, 29 noiembrie 1993.
Nr. 70.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 33

din 26 mai 1993

Victor-Dan Zlătescu	— președinte
Ion Filipescu	— judecător
Miklós Fazakas	— judecător
Petru Duda	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent.

Pe rol soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 224 din Codul penal, invocată de inculpații Năstruț Dumitru, Giovanovici Ion și Statache Ștefan în dosarul nr. 1128/1992 al Tribunalului Tulcea.

Dezbaterile au avut loc în ședința din 19 mai 1993. Concluziile părților au fost consemnate în încheierea din aceeași dată, pronunțarea fiind amânată pentru astăzi, 26 mai 1993.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele :

Prin sentința penală nr. 910 din 6 august 1992 a Judecătoria Tulcea, inculpații Năstruț Dumitru, Giovanovici Ion și Statache Ștefan au fost condamnați pentru săvârșirea infracțiunii de furt în paguba avutului obștesc prevăzută de art. 224 din Codul penal, reținându-se în sarcina lor însușirea unor cantități de sămânță de mazăre și ovăz, în dauna Societății Comerciale „Agrodelta-Sireasa” — S.A. Tulcea.

Împotriva acestei sentințe inculpații au declarat recurs, iar la termenul de judecată din 16 februarie 1993 au invocat în fața Tribunalului Județean Tulcea excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 224 din Codul penal, susținând că, potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție, legile și toate celelalte acte normative rămân în vigoare, în măsura în care ele nu contravin Constituției și că, întrucât art. 135 alin. (2)

recunoaște numai două forme de proprietate : publică și privată, prevederile din Codul penal, în baza cărora au fost condamnați de instanța de fond, nu sunt constituționale, cu atât mai mult cu cât bunurile ce formează obiectul infracțiunii nu intră în categoria celor care formează obiectul proprietății publice.

Tribunalul Județean Tulcea, prin Încheierea din 16 februarie 1993, a sesizat Curtea Constituțională, exprimându-și opinia în sensul că excepția invocată privește o problemă de încadrare juridică a faptelor pentru care inculpații au fost trimiși în judecată și nu de constituționalitate, astfel că soluționarea ei este de competența instanței judecătorești și nu a Curții Constituționale.

În vederea soluționării excepției de neconstituționalitate, au fost solicitate, potrivit legii, punctele de vedere ale Senatului, Camerei Deputaților și Guvernului.

În punctul de vedere primit de la Guvern se susține că atât noțiunea *obștesc* folosită în art. 145 din Codul penal, cât și categoria juridică de *avut obștesc* nu sunt contrare Constituției, această din urmă categorie având o sferă mai largă decât conceptul de *avut public* în care se identifică doar bunurile proprietății publice.

Senatul și Camera Deputaților nu au comunicat punctul lor de vedere.

În legătură cu competența Curții de a soluționa o excepție de neconstituționalitate privind o lege care a fost adoptată înainte de intrarea în vigoare a Constituției României din anul 1991, se reține, pe de o parte, că, potrivit art. 3 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, aceasta este singura în drept să hotărască asupra competenței sale, conform art. 144 din Constituție, iar pe de altă parte că, potrivit art. 3 alin. (1) din aceeași lege, competența Curții nu poate fi contestată de nici o autoritate publică.

Desigur, această competență poate apărea numai atunci când, potrivit art. 26 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, raporturile juridice fie de drept substanțial, fie de drept procesual au fost stabilite după intrarea în vigoare a Constituției, astfel cum este cazul în speță.

Potrivit principiului neretroactivității legii, Constituția dispune numai pentru viitor. În temeiul acestui principiu, prevederile art. 144 lit. c) din Constituție, conform cărora Curtea Constituțională hotărăște asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești privind neconstituționalitatea legilor și a ordonanțelor, trebuie înțelese în sensul că se referă numai la actele normative de acest fel, adoptate după intrarea în vigoare a Constituției.

Astfel, s-ar putea considera că nu poate fi sesizată Curtea cu privire la neconstituționalitatea unor prevederi cuprinse în acte normative adoptate anterior, astfel cum este și Codul penal.

Nu mai puțin însă, potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție, legile și toate celelalte acte normative rămân în vigoare, în măsura în care ele nu contravin Constituției. Dacă ele sunt contrare acesteia, concluzia logică este că ele au fost abrogate implicit, fapt întărit de altfel și de principiul potrivit căruia legea posterioară abrogă pe cea care i-a precedat, dacă este contrară.

Prin urmare, abrogarea dispoziției legale anterioare Constituției, potrivit art. 150 alin. (1) al acesteia, presupune neconformitatea sa cu Constituția, adică este rezultatul neconstituționalității ei.

Desigur, instanța de drept comun are nu numai dreptul, dar și obligația să stabilească dacă textul de lege a cărui aplicare urmează să se facă mai este sau nu în vigoare. Aceasta implică faptul că ea trebuie să se pronunțe dacă textul în cauză a fost sau nu abrogat, explicit sau implicit.

Dacă însă, ca în speță, excepția de neconstituționalitate a fost ridicată și instanța de drept comun nu a statuat în acest sens, ea se desesizează sub acest aspect, excepția urmând, potrivit art. 23 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, să fie trimisă spre soluționare Curții Constituționale, instanța urmând să-și exprime în încheierea pe care o pronunță în acest scop, doar o simplă opinie care nu se reflectă în cadrul interlocutoriu al acestei încheieri.

Rezultă, așadar, că în situația în care, deși nu a suspendat judecarea cauzei dar a sesizat prin încheiere Curtea Constituțională, instanța de drept comun nu ar putea să judece în continuare, sub acest aspect, statuând că legea a fost sau nu abrogată implicit.

Sesizată cu o astfel de excepție, Curtea Constituțională nu poate refuza să o soluționeze, deși nu este vorba despre o lege adoptată după intrarea în vigoare a Constituției, ci despre una care a fost abrogată implicit prin aceasta, întrucât sunt în discuție raporturi juridice de drept substanțial sau procesual stabilite după intrarea în vigoare a Constituției. Este de reținut că, în această din urmă ipoteză, va trebui făcut în prealabil un examen al conformității legii atacate cu prevederile Constituției, pentru că numai astfel se poate stabili dacă legea a fost sau nu abrogată implicit.

Potrivit dispozițiilor art. 3 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, text citat mai sus, Curtea Constituțională este singura în drept să stabilească, desigur în condițiile legii, asupra competenței sale. Ea se consideră competentă să soluționeze problema privitoare la abrogarea implicită prin Constituție a unei legi anterioare, în situația în care a fost sesizată în mod legal asupra unei excepții de neconstituționalitate, în condițiile precizate.

A proceda altfel ar însemna, pe de o parte, o prelungire inutilă a procesului, iar pe de altă parte, a se deroba de la o soluție care semnifică o aplicare corectă a Constituției.

Cu privire la problema de fond, și anume dacă prevederile art. 224 din Codul penal au fost sau nu implicit abrogate potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție, se rețin următoarele :

Conceptul de *avut obștesc* urmează a fi raportat la formele proprietății consacrate și reglementate de Constituție, pentru a constata dacă între acestea există ori nu concordanță și, deci, dacă poate fi sau nu vorba de abrogarea totală sau parțială a textelor din Codul penal care folosesc termenul de *avut obștesc*.

În lumina art. 145 din Codul penal, care se referă la „organizațiile de stat, organizațiile obștești sau orice organizații care desfășoară o activitate utilă din punct de vedere social și care funcționează potrivit legii”, termenul de *avut obștesc* a fost interpretat în practica judiciară anterioară extensiv, incluzând proprietatea de stat, cooperatistă și a altor organizații obștești, care s-au bucurat de un regim juridic de favoare, în comparație cu proprietatea care constituia *avutul personal*.

Art. 135 alin. (1) din Constituție ocrotește proprietatea indiferent de titularul ei. De asemenea, art. 41 alin. (2) din Constituție ocrotește proprietatea privată.

Proprietatea este publică și privată, prevede art. 135 alin. (2) din Constituție, ceea ce înseamnă că altfel de forme de proprietate, care să nu se încadreze într-una din acestea, nu pot exista.

Potrivit art. 135 alin. (3) din Constituție, proprietatea publică aparține statului sau unităților administrativ-teritoriale, adică județelor, municipiilor, orașelor ori comunelor.

Pe cale de consecință, dat fiind că nu se definește proprietatea privată, rezultă că proprietatea care nu este publică este privată.

Este, de asemenea, de reținut că bunurile care sunt proprietate publică nu au toate același regim juridic. Într-adevăr, unele bunuri sunt exclusiv obiect al proprietății publice după cum prevede art. 135 alin. (4) din Constituție. Acest text determină bunurile ca obiect exclusiv al proprietății publice după două procedee și anume: enumeră asemenea bunuri și prevede că alte bunuri, obiect exclusiv al proprietății publice sunt „stabilite de lege”.

Din prima categorie fac parte următoarele bunuri: bogățiile de orice natură ale subsolului, căile de comunicație, spațiul aerian, apele cu potențial energetic valorificabil și cele care pot fi folosite în interes public, plajele, marea teritorială, resursele naturale ale zonei economice și ale platoului continental.

Din cea de-a doua categorie fac parte bunurile stabilite de alte legi decât Constituția.

Asemenea legi au apărut atât înainte de Constituție, cât și după aceasta, astfel cum sunt Legea fondului financiar nr. 18/1991 și Legea nr. 56/1992 privind frontiera de stat a României.

Este însă de observat că aceste *alte legi* folosesc și ele două metode de a determina bunurile obiect exclusiv al proprietății publice.

În primul rând, aceste *alte legi* enumeră bunurile obiect exclusiv al proprietății publice, cum face art. 5 din Legea nr. 18/1991, cu privire la terenuri, precum și art. 4 lit. a) alin. (2) din Legea nr. 56/1992 care se referă la fâșia de protecție a frontierei de stat și art. 74 privind imobilele în care funcționează punctele pentru trecerea frontierei rutiere și terenurile aferente acestora.

În al doilea rând, aceste *alte legi* precizează criteriul cu ajutorul căruia se poate determina dacă bunul este obiect exclusiv al proprietății publice. Astfel, art. 5 alin. 1 din Legea nr. 18/1991 se referă la terenurile „care, prin natura lor, sunt de uz sau de interes public”, iar art. 4 ultimul alineat din aceeași lege se referă la terenurile „afectate unei utilități publice”.

Prin urmare, natura bunurilor ori destinarea lor unei utilități publice constituie criteriul pentru determinarea bunurilor, obiect exclusiv al proprietății publice.

În felul acesta, legiuitorul are posibilitatea de a extinde ori restrânge sfera bunurilor care sunt obiect exclusiv al proprietății publice, fie prin enumerarea bunurilor, fie prin stabilirea destinației lor unei utilități publice.

De asemenea, organul de stat competent să stabilească destinația concretă a unor bunuri, deci un alt organ decât cel legislativ, are posibilitatea, în acest fel, să determine cuprinderea bunurilor respective în categoria celor ce formează obiect exclusiv al proprietății publice.

Bunurile care sunt obiect exclusiv al proprietății publice fac parte din *domeniul public*, după cum prevede, de exemplu, art. 4 și 5 din Legea nr. 18/1991 ori art. 4 lit. a) alin. 2 și art. 74 din Legea nr. 56/1992.

Dat fiind că unele bunuri sunt obiect exclusiv al proprietății publice, rezultă că ele sunt inalienabile și imprescriptibile atât extintiv, cât și achizitiv, după cum prevede de altfel și art. 1844 din Codul civil. În acest sens, art. 135 alin. (5) din Constituție dispune că bunurile proprietate publică sunt inalienabile și că ele, în condițiile legii, pot fi date în administrarea regiilor autonome ori a instituțiilor publice sau pot fi concesionate ori închiriate.

Potrivit Constituției, toate bunurile, cu excepția celor prevăzute de art. 135 alin. (4), pot fi sau obiect al proprietății publice sau al proprietății private.

Bunurile care nu sunt obiect exclusiv al proprietății publice sunt inalienabile și prescriptibile. Prin urmare, bunurile care fac parte din patrimoniul regiilor autonome ori al societăților comerciale cu capital de stat, în măsura în care se încadrează în categoria de mai sus fiind date în administrare, concesionate ori închiriate acestora, aparțin proprietății private.

De altfel, potrivit art. 5 și art. 20 alin. 2 din Legea nr. 15/1990, regiile autonome și societățile comerciale cu capital de stat sunt proprietare asupra bunurilor ce fac parte din patrimoniul lor, cu excepția celor care — după cum s-a arătat — au intrat în acest patrimoniu cu un alt titlu juridic.

În cadrul societăților comerciale cu capital de stat, aparțin statului ori unităților administrativ-teritoriale acțiunile sau părțile sociale, dar bunurile acestor societăți constituie proprietatea lor, după cum prevede Legea nr. 15/1990.

În aceste condiții, bunurile proprietatea regiilor autonome și a societăților comerciale cu capital de stat nu constituie obiect exclusiv al proprietății publice.

Tot astfel, bunurile care aparțin organizațiilor cooperatiste ori altor organizații obștești sunt proprietate privată.

Potrivit art. 41 alin. (2) din Constituție, proprietatea privată este ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular.

Acest text trebuie interpretat în sensul că se referă la ocrotirea în mod egal a proprietății aparținând persoanelor fizice ori persoanelor juridice de drept privat, precum și la ocrotirea bunurilor ce formează obiectul proprietății private a statului.

Rezultă că statul sau unitățile administrativ-teritoriale nu pot beneficia, cât privește bunurile care nu formează obiect exclusiv al proprietății publice, de o apărare juridică diferită de aceea a persoanelor fizice sau a persoanelor juridice de drept privat.

Față de cele arătate, se constată că termenul de *avut obștesc*, care el însuși a devenit necorespunzător, nu mai poate cuprinde decât bunurile ce formează obiectul exclusiv al proprietății publice. Pe cale de consecință, textele din Codul penal care folosesc termenul de *avut obștesc* sunt abrogate parțial, rămânând a fi aplicate numai bunurilor ce formează obiectul exclusiv al proprietății publice și aceasta numai de la data punerii în aplicare a Constituției, astfel cum rezultă din art. 150 alin. (1).

În speță, cele arătate trebuie aplicate și în cazul art. 224 din Codul penal.

Revine astfel instanțelor judecătorești ordinare să facă o corectă aplicare a legii, încadrând faptele fie potrivit textelor care se referă la infracțiunile contra bunurilor care formează obiectul exclusiv al proprietății publice, fie potrivit celor care se referă la bunurile care fac obiectul proprietății private.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 13 alin. (1) lit. A.c) și art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

În numele legii,

D E C I D E :

Admite excepția ridicată de Năstruț Dumitru, Giovanovici Ion și Statache Ștefan cu care Curtea Constituțională a fost sesizată prin Încheierea din 16 februarie 1993 a Tribunalului Județean Tulcea.

Constată că art. 224 din Codul penal a fost abrogat parțial potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție și, în consecință, acesta urmează a se aplica numai cu privire la bunurile prevăzute de art. 135 alin. (4) din Constituție, bunuri ce formează obiectul exclusiv al proprietății publice.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 26 mai 1993.

PREȘEDINTE,

Victor-Dan Zlătescu

Magistrat-asistent,

Geangu Florentina

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 63

din 4 noiembrie 1993

Vasile Gionea — președinte
Viorel Mihai Ciobanu — judecător
Antonie Iorgovan — judecător
Ican Muraru — judecător
Florin Bucur Vasilescu — judecător
Alexandru Grigorie — procuror
Gabriela Dragomirescu — magistrat-asistent.

inculpații au fost trimiși în judecată și nu de constituționalitate, astfel că soluționarea ei este de competența instanței judecătorești, și nu a Curții Constituționale.

În vederea soluționării excepției de neconstituționalitate cu care a fost sesizată, Curtea, în baza art. 24 din Legea nr. 47/1992, a solicitat puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Pe rol pronunțarea asupra recursului formulat de Ministerul Public împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 33 din 26 mai 1993.

Dezbaterile au avut loc în ședința din 26 octombrie 1993, în prezența reprezentantului Ministerului Public, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea Constituțională, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 4 noiembrie 1993.

În punctul său de vedere, Guvernul contestă competența Curții, considerând că este o problemă de interpretare ce revine instanțelor judecătorești, iar pe fond susține că atât noțiunea *obștesc* folosită în art. 145 din Codul penal, cât și categoria juridică de *avut obștesc* nu sunt contrare Constituției, deoarece categoria juridică de *avut obștesc* are o sferă mai largă decât conceptul de *avut public* în care se identifică doar bunurile proprietății publice.

Senatul și Camera Deputaților nu au comunicat punctul lor de vedere.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele :

Inculpații Năstruț Dumitru, Giovanovici Ion și Statache Ștefan au invocat, în dosarul nr. 1128/1992 al Tribunalului Tulcea, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 224 din Codul penal, susținând că, potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție, legile și toate celelalte acte normative rămân în vigoare numai în măsura în care nu contravin Constituției și că, întrucât art. 135 alin. (2) recunoaște numai două forme de proprietate — publică și privată —, prevederile din Codul penal, în baza cărora au fost condamnați de instanța de fond, nu sunt constituționale.

Tribunalul Tulcea, prin Încheierea din 16 februarie 1993, a sesizat Curtea Constituțională, exprimându-și opinia, în sensul că excepția invocată privește o problemă de încadrare juridică a faptelor pentru care

Prin Decizia nr. 33 din 26 mai 1993, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate invocată și a constatat că art. 224 din Codul penal a fost abrogat parțial potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție și, în consecință, acesta urmează a se aplica numai cu privire la bunurile prevăzute de art. 135 alin. (4) din Constituție, bunuri ce formează obiectul exclusiv al proprietății publice.

Pentru a pronunța această soluție, Curtea s-a considerat competentă, întemeindu-se pe dispozițiile art. 150 alin. (1) din Constituție și pe art. 3 și art. 26 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, iar pe fond a apreciat că în prezent conceptul de *avut obștesc* urmează a fi raportat la formele proprietății consacrate și reglementate de Constituție, pentru a constata dacă între acestea există ori nu concordanță și, deci, dacă poate

fi sau nu vorba de abrogarea totală sau parțială a textelor din Codul penal care folosesc termenul de *avut obștesc*. Art. 135 alin. (2) din Constituție prevede că proprietatea este publică și privată, iar art. 135 alin. (3) stabilește că proprietatea publică aparține statului sau unităților administrativ-teritoriale. În alin. (4) se menționează limitativ bunurile care formează obiectul exclusiv al proprietății publice, precum și alte bunuri stabilite de lege. Ca atare, orice alte bunuri, cu excepția celor arătate, constituie proprietate privată. Termenul de *avut obștesc* nu mai poate cuprinde decât bunurile prevăzute de art. 135 alin. (4) din Constituție, care formează obiectul exclusiv al proprietății publice.

Împotriva Deciziei nr. 33 din 26 mai 1993, Ministerul Public, în termen legal, a declarat recurs, arătând, în esență :

1. Curtea Constituțională nu este competentă să se pronunțe în aceste cauze, deoarece este vorba de o lege anterioară Constituției, și excepția de neconstituționalitate se poate ridica numai în privința legilor adoptate ulterior intrării în vigoare a acesteia. Fiind vorba de un conflict de legi în timp, în sensul art. 150 alin. (1) din Constituție, competența soluționării excepției revenea instanțelor de judecată.

2. Pe fond, se apreciază că prevederile din Codul penal referitoare la *avutul obștesc* nu sunt neconstituționale și nici nu au fost abrogate de Constituție, deoarece noțiunea de *avut* din Codul penal are un conținut și o sferă mult mai largă decât noțiunea de *proprietate*, fiind asimilată cu cea de *patrimoniu* din dreptul civil, cuprinzând toate drepturile reale, toate drepturile cu caracter patrimonial și toate obligațiile privind entități care sunt susceptibile de a fi evaluate economic. De altfel, infracțiunile din Codul penal nu sunt denumite infracțiuni contra proprietății, ci infracțiuni contra avutului, asemănător Codului penal din 1936, care se referea la infracțiuni contra patrimoniului. Codul penal actual nu contravine Constituției, deoarece nu neagă existența celor două tipuri de proprietate (publică și privată) și nici nu prevede alte forme de proprietate decât cele menționate în Constituție.

Împotriva Deciziei nr. 33 din 26 mai 1993 și inculpatul Năstruț Dumitru a formulat *recurs extraordinar* în care, după expunerea pe larg a situației de fapt, arată că motivele acestui recurs extraordinar sunt aceleași pe care le-a formulat și la Tribunalul Tulcea, în fața căruia a ridicat excepția de neconstituționalitate a art. 224 din Codul penal, care i-a fost admisă de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 33 din 26 mai 1993. Curtea, în temeiul art. 84 din Codul de procedură civilă, îl califică recurs, urmând a fi examinat și soluționat ca atac.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

examinând încheierea de sesizare, decizia atacată, motivele recursurilor, rapoartele întocmite de judecătorii raportori, punctul de vedere al Guvernului, concluziile recurentului — Ministerul Public — susținute în ședința publică din 26 octombrie 1993, precum și dispozițiile legale atacate ca neconstituționale, raportate la prevederile Constituției, ale Legii nr. 47/1992, ale Regulamentului de organizare și funcționare a Curții Constituționale și ale art. 84 din Codul de procedură civilă, reține următoarele în legătură cu recursurile declarate :

Referitor la competența de soluționare a excepției de către Curtea Constituțională, potrivit practicii sale constante, cât timp instanța de judecată nu a reținut că un text legal este abrogat potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție, sesizând Curtea cu soluționarea excepției, aceasta este obligată să se pronunțe în virtutea dreptului constituțional al cetățenilor de a invoca neconstituționalitatea unui text pe care instanța înțelege să-l aplice.

Abrogarea, potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție, este rezultatul contrarietății legii anterioare cu prevederile Constituției, astfel încât ea constituie nu numai o consecință a aplicării legii în timp, ci și o problemă de constituționalitate, ca urmare a supremației legii fundamentale în cadrul sistemului juridic.

Față de deciziile diferite care s-au pronunțat în legătură cu excepțiile de neconstituționalitate vizând dispozițiile din Codul penal referitoare la *avutul obștesc*, Curtea Constituțională, în baza art. 26 alin. 2 din regulamentul său de organizare și funcționare, a statuat prin Decizia Plenului nr. 1 din 7 septembrie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 232 din 27 septembrie 1993, obligatorie pentru completul de judecată, că aceste dispoziții, deci și infracțiunea prevăzută de art. 224 — furtul în paguba avutului obștesc —, sunt abrogate parțial, potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție, deoarece :

Noțiunea de *avut obștesc*, care nu se confundă cu noțiunea de *proprietate*, deși nu mai este nominalizată prin Constituție, nu apare ca neconstituțională atât timp cât desemnează un interes general al societății și vizează proprietatea publică, fiind deci firesc ca, infracțiunile împotriva proprietății publice să fie sancționate ca infracțiuni împotriva avutului obștesc.

Nu categoria *avut obștesc* ridică probleme în ce privește tratamentul penal, ci sfera acestuia și deci dimensiunile și limitele răspunderii penale.

Dispozițiile constituționale actuale consacră două forme de proprietate — proprietatea publică și proprietatea privată.

Proprietatea publică, potrivit art. 135 alin. (3), aparține statului sau unităților administrativ-teritoriale, alin. (4) din același articol nominalizând bunurile care fac obiectul exclusiv al proprietății publice, cu precizarea că și alte bunuri prevăzute de lege pot intra în această categorie.

Prevederile referitoare la ocrotirea preferențială a avutului obștesc trebuie înțelese, potrivit Constituției, ca aplicându-se numai bunurilor ce formează obiectul exclusiv al proprietății publice.

Cu excepția bunurilor enumerate la art. 135 alin. (4) din Constituție și a celor din legile care le declară proprietate publică, celelalte constituie proprietate privată.

Proprietatea privată poate aparține statului, persoanelor fizice și persoanelor juridice, ca de pildă societățile comerciale, chiar dacă statul deține majoritatea capitalului social.

Calitatea de proprietar asupra bunurilor din patrimoniu este stabilită textual pentru regiile autonome prin art. 5 din Legea nr. 15/1990, iar pentru societățile comerciale prin art. 20 alin. 2 din aceeași lege și, respectiv, prin art. 35 din Legea nr. 31/1990, care prevede că bunurile acestora, constituite ca aport în societate, devin proprietatea lor.

Rezultă că bunurile societăților comerciale și ale regiilor autonome sunt proprietate privată, ocrotită în mod egal, conform art. 41 alin. (2) din Constituție,

indiferent de titulari și, deci, sustragerile din proprietatea privată, chiar dacă ea aparține statului, nu mai pot fi calificate furt din *avutul obștesc*, aceste noțiuni urmând să se aplice doar proprietății publice, în înțelesul art. 135 alin. (4) din Constituție.

Tot astfel, bunurile care aparțin organizațiilor cooperatiste ori altor organizații obștești sunt proprietate privată.

Pentru aceste considerente, Decizia Curții Constituționale nr. 33 din 26 mai 1993, prin care este admisă excepția de neconstituționalitate a art. 224 din Codul penal, constatându-se abrogarea parțială a acestuia

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 41 alin. (2), art. 144 lit. c), art. 145 alin. (2) și art. 150 alin. (1) din Constituție, al art. 1, art. 3, art. 13 alin. (1) lit. A. c), art. 25 și art. 26 din Legea nr. 47/1992, al art. 26 alin. 2 din Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale, precum și al art. 84 din Codul de procedură civilă și al Deciziei nr. 1 a Plenului Curții Constituționale,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

În numele legii,

DECIDE:

1. Respinge recursurile formulate de Ministerul Public și de inculpatul Năstruț Dumitru împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 33 din 26 mai 1993 pronunțată în dosarul nr. 13 C/1993.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din 4 noiembrie 1993.

Decizia se comunică Camerei Deputaților, Senatului și Guvernului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE
CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. dr. VASILE GIONEA

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 66 din 17 noiembrie 1993

Vasile Gionea — președinte
Viorel Mihai Ciobanu — judecător
Mihai Constantinescu — judecător
Ioan Muraru — judecător
Florin Bucur Vasilescu — judecător
Alexandru Grigorie — procuror
Florentina Geangu — magistrat-asistent.

Pe rol pronunțarea asupra recursurilor formulate de Ministerul Public împotriva deciziilor Curții Constituționale nr. 28 din 26 mai 1993 și nr. 29 din aceeași dată.

Dezbaterile au avut loc în ședința din 10 noiembrie 1993, în prezența reprezentantului Ministerului Public, în lipsa inculpaților și a părților civile, legal citate, când s-a dispus conexarea dosarelor nr. 64 C/1992 și nr. 71 C/1992, iar completul de judecată, din oficiu, a pus în discuție implicațiile Deciziei nr. 33/1993, rămasă definitivă. Dezbaterile au fost consemnate în încheierea din aceeași dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 17 noiembrie 1993.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Inculpații Corodea Florinel și Stan Sandu au ridicat excepția de neconstituționalitate a art. 224 din Codul penal, în fața Judecătoria Timișoara, dosarul nr. 8350/1992 și, respectiv, a Judecătoria Brașov, dosarul nr. 2052/1992, susținând că, potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție, aceste prevederi sunt abrogate în ce privește furtul din avutul obștesc în dauna societăților comerciale.

Prin deciziile nr. 28/1993 și nr. 29/1993, Curtea a admis excepțiile de neconstituționalitate, constatând că art. 224 din Codul penal a fost abrogat parțial, potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție, și, în consecință, urmează să se aplice numai cu privire la bunurile prevăzute de art. 135 alin. (4) din Constituție, bunuri care formează obiectul exclusiv al proprietății publice.

Împotriva acestor decizii Ministerul Public a declarat recurs, susținând, în esență, că, întrucât textul de lege este anterior Constituției, competența de soluțio-

nare a excepției ar reveni exclusiv instanțelor judecătorești, neconstituind o problemă de constituționalitate, ci de aplicare a legii în timp, în sensul art. 150 alin. (1) din Constituție. De asemenea, în recurs se apreciază că dispozițiile din Codul penal referitoare la avutul obștesc nu sunt neconstituționale și nici nu au fost abrogate de Constituție. În acest sens, se arată că noțiunea de *avut* are un conținut și o sferă mai largă decât noțiunea de *proprietate*, similare cu aceea de *patrimoniu* din Codul civil și că infracțiunile din Codul penal referitoare la avutul obștesc nu intră în categoria infracțiunilor contra proprietății, ci a acelorora contra avutului, asemănător Codului penal din 1936 care se referea la infracțiuni contra patrimoniului. În consecință, se consideră că prevederile respective nu contravin Constituției, întrucât nu neagă existența celor două tipuri de proprietate, publică și privată, și nici nu se referă la alte forme de proprietate decât cele menționate în Constituție.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

examinând încheierea de sesizare, deciziile atacate cu recurs și motivele de recurs, precum și dispozițiile art. 224 din Codul penal, prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele :

Referitor la competența de soluționare a excepției de către Curtea Constituțională, se constată că, potrivit practicii constante a acestei Curți, cât timp instanța de judecată nu a reținut că un text legal este abrogat potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție, sesizând Curtea cu soluționarea excepției, aceasta este obligată să se pronunțe în virtutea dreptului constituțional al cetățenilor de a invoca neconstituționalitatea unui text legal pe care instanța înțelege să le-o aplice. Abrogarea, potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție, este rezultatul contrarietății legii anterioare cu prevederile Constituției, astfel încât ea constituie nu numai o consecință a aplicării legii în timp, ci și o problemă de constituționalitate, ca urmare a supremației legii fundamentale în cadrul sistemului juridic.

Cu privire la constituționalitatea dispozițiilor din Codul penal referitoare la avutul obștesc, ce constituie al doilea motiv de recurs, Curtea constată că interpretarea constituționalității acestor dispoziții a făcut obiectul Deciziei Plenului Curții Constituționale nr. 1/1993,

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c), art. 145 alin. (2) și art. 150 alin. (1) din Constituție, al art. 1, art. 3, art. 13 alin. (1) lit. A. c), art. 25 și art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

În numele legii,

D E C I D E :

Constată că, potrivit Deciziei nr. 33/1993, rămasă definitivă, art. 224 din Codul penal este abrogat parțial, conform art. 150 alin. (1) din Constituție, și, în consecință, urmează a se aplica numai cu privire la bunurile prevăzute în art. 135 alin. (4) din Constituție, bunuri care fac obiectul exclusiv al proprietății publice, și, prin urmare,

Respinge ca lipsite de obiect excepțiile de neconstituționalitate ridicate de Corodea Florinel în dosarul nr. 8350/1992 al Judecătoria Timișoara și de Stan Sandu în dosarul nr. 2052/1992 al Judecătoria Brașov, precum și recursurile Ministerului Public declarate împotriva deciziilor nr. 28/1993 și nr. 29/1993.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 17 noiembrie 1993.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE.

prof. dr. VASILE GIONEA

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

★ ★ ★

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 40

din 7 iulie 1993

Ioan Muraru	— președinte
Miklós Fazakas	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Raul Petrescu	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent.

Pe rol soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. 3 din Legea nr. 5/1973 privind administrarea fondului locativ și reglementarea raporturilor dintre proprietari și chiriași, invocată de pârâta Pop Ileana în dosarul nr. 9578/1992 aflat pe rolul Judecătoriei Cluj.

Dezbaterile au avut loc în ședința din 30 iunie 1993, cu participarea procurorului, în lipsa pârâtei Pop Ileana și a reclamantei — Regia Autonomă de Administrare și Întreținere a Fondului Locativ Cluj, care, deși legal citate, nu s-au prezentat. Dezbaterile au fost consemnate în încheierea de la acea dată, pronunțarea amânându-se pentru 7 iulie 1993.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele :

Regia Autonomă de Administrare și Întreținere a Fondului Locativ Cluj a solicitat Judecătoriei Cluj restrângerea suprafeței locative ocupate de Pop Ileana, invocând prevederile art. 7 din Legea nr. 5/1973 care permit autorităților administrației locale competente să administreze fondul de locuințe închiriat, aflat în alt tip de proprietate decât cea individuală. Potrivit art. 7 alin. 3, invocat în cauză, „Suprafața excedentară compusă din una sau mai multe camere separate poate fi închiriată altor persoane îndreptățite“.

Pârâta, opunându-se cererii de restrângere a spațiului, s-a apărat prin excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. 3, care ar fi contrare dispozițiilor art. 26 și 27 din Constituție.

Reclamanta a contestat această susținere, arătând că textul în cauză nu contravine Constituției și se impune aplicarea lui în continuare pentru o mai bună administrare a fondului locativ de stat existent în prezent.

Judecătoria Cluj, prin Încheierea din 26 noiembrie 1992, primită la 29 martie 1993, a sesizat Curtea Constituțională arătând că „textul art. 7 alin. 3 nu contravine prevederilor constituționale și că reflectă modalitatea economico-socială actuală de utilizare a fondului locativ de stat pentru care proprietarul este îndreptățit a-și stabili regulile de utilizare, iar chiriașul are doar libertatea de a accepta sau nu condițiile, în speță eventualitatea folosinței în comun a dependențelor în cadrul aceleiași unități locative“.

În vederea soluționării excepției au fost solicitate, în baza art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, puncte de vedere Camerei Deputaților, Senatului și Guvernului.

În punctul de vedere exprimat de Guvern se contestă competența Curții Constituționale pe motiv că, fiind vorba de un act normativ adoptat anterior intră-

rii în vigoare a Constituției, competența aparține instanțelor judecătorești. Pe fond, se consideră că în cauză nu ar putea fi vorba de neconstituționalitatea vreunei norme legale, întrucât contractul de închiriere a fost încheiat în condițiile Legii nr. 5/1973, deci și cu asumarea consecințelor ce decurg din aplicarea dispozițiilor art. 7 alin. 3 din această lege. Așa fiind, proprietarul poate sau nu să facă uz de aceste dispoziții, în funcție de interesele legitime pe care le are.

Camera Deputaților și Senatul nu și-au exprimat punctul de vedere.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

deliberând asupra excepției de neconstituționalitate invocate, reține următoarele :

Curtea Constituțională este competentă să se pronunțe asupra excepției de neconstituționalitate, deși dispozițiile legale invocate a fi neconstituționale sunt anterioare intrării în vigoare a Constituției, deoarece Judecătoria Cluj a apreciat că textul, în raport cu art. 150 alin. (1) din Constituție a rămas în vigoare, iar pe baza lui s-au stabilit, după intrarea în vigoare a Constituției, raporturi juridice, astfel cum prevede art. 26 alin. (3) din Legea nr. 47/1992.

Legea nr. 5/1973 a reglementat administrarea fondului locativ, astfel încât acesta să fie repartizat în funcție de posibilitățile pe care statul le are și de cerințele populației. De aceea s-au stabilit norme privind structura locuințelor și limita locativă cuvenită unei persoane sau unei familii.

Prevederile acestei legi, cu modificările ulterioare, sunt aplicabile și astăzi pentru că în domeniul locuințelor realitățile juridice se mențin și, ca atare, fondul de stat de locuințe trebuie în continuare administrat potrivit unor criterii legale care să răspundă unor exigențe economice, sociale și umane. În mod firesc, chiriașii care nu au devenit proprietari prin cumpărarea acestor locuințe sunt ținuți în continuare să respecte prevederile legale în vigoare privind raporturile dintre proprietari și chiriași.

În contextul reglementărilor legale actuale, proprietarul, în speță Regia Autonomă de Administrare și Întreținere a Fondului Locativ Cluj, își păstrează atributele dreptului său de proprietate pe care și le va putea exercita în limitele și pe căile legale.

Constituția nu desființează regulile clasice privind încheierea, derularea și încetarea contractelor de închiriere și nu se poate pune în discuție constituționalitatea încetării, desfacerii sau rezilierii contractelor dacă acestea se produc în litera și spiritul legii.

Din interpretarea sistematică a Legii nr. 5/1973 se rețin dispozițiile art. 3 alin. 2, potrivit cărora „La închiriere se va ține seama, pe cât posibil, ca într-un apartament să locuiască o singură familie. În cazul în care apartamentul depășește nevoile unei familii, cu cel puțin o cameră separată, acesta poate fi închiriat mai multor familii cu respectarea dispozițiilor

legale privind normarea fondului locativ". Pertinente în cauză sunt și dispozițiile art. 17 privind subînchirierea.

Dispozițiile art. 7 alin. 3 din Legea nr. 5/1973 nu vin în contradicție cu prevederile art. 26 din Constituție, întrucât respectarea și ocrotirea vieții intime, familiale și private nu se asigură în detrimentul altor cetățeni sau al autorităților.

Conviețuirea în același apartament a mai multor familii, ca și orice altă activitate desfășurată legal în comun nu pot fi considerate ca o atingere adusă vieții intime, familiale ori private. Sub acest aspect trebuie adăugat că, potrivit art. 51, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie, iar potrivit art. 54 cetățenii trebuie să-și exercite drepturile și libertățile constituționale cu bună-credință, fără să încalce drepturile și libertățile celorlalți.

Ca atare, exercitarea libertăților constituționale se contrapune abuzului de drept. Desigur, autoritățile competente trebuie să aprecieze în ce măsură, în speța

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, al art. 13 alin. (1) lit. A, c), art. 25 alin. (1) și art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

În numele legii,

D E C I D E :

Constată că dispozițiile art. 7 alin. 3 din Legea nr. 5/1973 sunt constituționale. Respinge excepția de neconstituționalitate invocată de Pop Ileana, domiciliată în Cluj-Napoca, str. Castanilor nr. 4, județul Cluj, în dosarul nr. 9578/1992 al Judecătoriei Cluj.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința publică din 7 iulie 1993.

PREȘEDINTE,
Ioan Muraru

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 59

din 14 octombrie 1993

Ion Filipescu	— președinte
Viorel Mihai Ciobanu	— judecător
Mihai Constantinescu	— judecător
Antonie Iorgovan	— judecător
Victor Dan Zlătescu	— judecător
Raul Petrescu	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent.

Pe rol soluționarea recursului declarat de Pop Ileana împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 40 din 7 iulie 1993, prin care s-a respins excepția de neconstituționalitate vizând dispozițiile art. 7 alin. 3 din Legea nr. 5/1973 privind administrarea fondului locativ și reglementarea raporturilor dintre proprietari și chiriași.

Președintele declară ședința deschisă.

La apelul nominal făcut de către magistratul asistent se constată că părțile sunt lipsă.

Procedura este completă.

concretă, invocarea unui text constituțional este legal sau nu făcută și în ce măsură exercitarea unui drept, chiar constituțional, este abuzivă.

De asemenea, dispozițiile art. 7 alin. 3 din Legea nr. 5/1973 nu vin în contradicție nici cu art. 27 din Constituție, deoarece violarea de domiciliu implică încălcarea prin forță a dreptului, împotriva voinței cetățeanului, fiind lipsită de orice temei legal. Or, în speță, acțiunea proprietarului se întemeiază pe un text legal, art. 6 și art. 7 din Legea nr. 5/1973, care nu contravine Constituției și se realizează prin intermediul unei hotărâri judecătorești.

În aceste condiții sunt aplicabile și prevederile art. 27 alin. (2) lit. a) din Constituție, care permit derogări prin lege pentru executarea unei hotărâri judecătorești.

Din examinarea actelor dosarului, a Constituției și a dispozițiilor art. 7 alin. 3 din Legea nr. 5/1973 nu rezultă că am fi în situația unor prevederi care să contravină legii fundamentale, în consecință excepția urmează a fi respinsă.

Magistratul-asistent face referatul cauzei și arată că la dosar s-a depus întâmpinarea Regiei Autonome de Administrare și Întreținere a Fondului Locativ Cluj-Napoca.

Curtea constată că dosarul se află în stare de judecată și dă cuvântul reprezentantului Ministerului Public care pune concluzii de respingere a recursului pe motiv de tardivitate.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele :

Prin Decizia nr. 40/1993, pronunțată de Curtea Constituțională la 7 iulie 1993, s-a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. 3 din Legea nr. 5/1973, invocată de pârâta Pop Ileana în dosarul nr. 9578/1992 aflat pe rolul Judecătoriei Cluj.

Decizia a fost comunicată părâtei la 14 iulie 1993, conform dovezii de primire aflate la dosar.

Împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 40/1993, pârâta Pop Ileana a declarat recursul de față, prin care reiterează motivele pentru care apreciază că prevederile art. 7 alin. 3 din Legea nr. 5/1973 reprezintă o încălcare a Constituției din 1991.

Potrivit art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, „Decizia poate fi atacată de părți numai cu recurs, în termen de 10 zile de la comunicare”.

Dreptul de a ataca cu recurs decizia se naște din momentul pronunțării ei și poate fi exercitat până la expirarea termenului de recurs. Comunicarea în acest sens interesând numai sub raportul calculului termenului, pentru a ști dacă recursul a fost introdus în termen ori dacă, dimpotrivă, decizia de fond a rămas definitivă prin expirarea acestuia.

Termenul de 10 zile se determină, potrivit art. 101 din Codul de procedură civilă, pe zile libere, neintrând în calcul nici ziua când a început, nici ziua când s-a sfârșit termenul.

În aplicarea dispozițiilor art. 104 din Codul de procedură civilă, dacă recursul a fost trimis recomandat prin poștă, el este depus în termen dacă a fost predat la oficiul poștal înainte de împlinirea termenului.

În cauză, Curtea constată că recursul a fost trimis prin poștă la 30 iulie 1993 și că termenul de recurs de 10 zile se împlinise la 25 iulie 1993, care însă, fiind zi nelucrătoare, se consideră prorogat, potrivit art. 101 alin. 5 din Codul de procedură civilă, până pe data de 26 iulie 1993. Deci, de la această dată dreptul de recurs al părâtei s-a stins ca urmare a expirării termenului de recurs.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, al art. 13 alin. (1) lit. A. c), art. 25 și art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

În numele legii,

D E C I D E :

Respinge ca tardiv introdus recursul declarat de Pop Ileana, domiciliată în Cluj-Napoca, str. Castanilor nr. 4, județul Cluj, împotriva Deciziei nr. 40 din 7 iulie 1993 a Curții Constituționale.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 14 octombrie 1993.

PREȘEDINTE,
prof. dr. Ion Filipescu

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

ÎN ATENȚIA CITITORILOR!

Prin Hotărârea Guvernului nr. 358/1991, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 137 din 1 iulie 1991, a fost înființată Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, sub autoritatea Camerei Deputaților, care are dreptul, conform prevederilor hotărârii menționate, la prima publicare a tuturor actelor normative.

Pentru a cunoaște legislația ce a fost adoptată după Revoluția din Decembrie 1989, pentru a fi informați cu privire la dezbaterile parlamentare, pentru a putea contacta partenerul de afaceri pe care îl doriți, pentru efectuarea formalităților de publicitate prevăzute de lege (citații, concursuri, pierderi de acte, schimbări de nume, anunțuri ale agenților economici, cereri de dobândire sau de renunțare la cetățenia română etc.), Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, prin Serviciul relații cu publicul și agenți economici, București, invită societățile comerciale, întreprinzătorii particulari din țară și din străinătate, precum și pe toți cei interesați, să se adreseze în acest scop zilnic între orele 8,00—13,00 la telefon 6.11.77.02 sau direct la sediul acestuia din str. Blanduziei nr. 1, sector 2.

Aduccm, pe această cale, la cunoștință că, începând cu data de 1 ianuarie 1993, prețurile practicate de regie pentru publicațiile sale, la care puteți face abonamente la oficiile poștale, sunt următoarele :

	lei/trimestru
● MONITORUL OFICIAL, Partea I, română	2.625
● MONITORUL OFICIAL, Partea I, maghiară (ROMANIA HIVATALOS KÜZLÖNYE)	2.625
● MONITORUL OFICIAL, Partea a II-a	14.400
● MONITORUL OFICIAL, Partea a III-a	1.200
● MONITORUL OFICIAL, Partea a IV-a	8.000
● COLECȚIA DE LEGI ȘI DECRETE	1.200
● COLECȚIA DE HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ȘI ALTE ACTE NORMATIVE	2.000

Tarifele aplicate pentru publicațiile prevăzute de lege a fi inserate în „Monitorul Oficial”, de la data de 1 ianuarie 1993, sunt următoarele :

	lei
1. MONITORUL OFICIAL, Partea a III-a	
— pierderi de acte, de sigilii, schimbări de nume, citații emise de instanțele judecătorești și notariatele de stat	per anunț 1.000
— acte procedurale ale instanțelor judecătorești a căror publicare este prevăzută de lege	per anunț 1.400
— extras-cerere pentru dobândirea sau renunțarea la cetățenia română	per anunț 2.400
— anunț pentru licitație în vederea acordării unei concesiuni aprobate de Guvern	per anunț 1.800
— concursuri de ocupare de posturi didactice în învățământul superior	per cuvânt 20
2. MONITORUL OFICIAL, Partea a IV-a	
— publicarea sentinței judecătorești privind înființarea societăților comerciale	per anunț 11.000
— bilanțuri și conturi de profit și pierderi :	
— pentru agenții economici care au funcționat în anii 1991 și 1992	per anunț 8.000
— pentru agenții economici care au funcționat numai în anul 1992	per anunț 7.000
— publicații cu prezentare tabelară	per rând coloană 300
— alte publicații ale agenților economici, sub formă de text, a căror publicare este prevăzută de lege	per pagină sau peste 50% din pagină 5.000
	sub 50% din pagină 2.500

Plata publicațiilor cuprinse în Partea a III-a și Partea a IV-a se va face prin mandat poștal pe adresa : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, calea 13 Septembrie — Casa Republicii, sector 5, București, cont de decontare 30.98.12.301 B.C.R.—S.M.B. sau cu dispoziție de plată.

EDITOR : PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, București, calea 13 Septembrie — Casa Republicii, sector 5, cont 30.98.12.301 B.C.R. — S.M.B.
Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenți economici, București, str. Blanduziei nr. 1, sector 2, telefon 6.11.77.02.
Tiparul : Tipografia „Monitorul Oficial”, București, str. Jiului nr. 163, sector 1, telefon 6.68.55.58.